Φεῦ! τὴν τήδεννον ἐκείνην τὴν ὡραίαν καὶ ποικίλην τὴν στολίσασαν τὴν πρώτην ἡλικίαν τὴν ἀμύλην κατεξέσχισεν ὁ χρόνος καὶ μ' ἀφῆκε ῥάκη μόνον τὸν γλυκὺν τῆς μαρμαιρούσης ἀναμνήσεώς των [στόνον.

(Ἐξ ἀνεκδότου λυρικῆς συλλογῆς τοῦ Τ. Α.)

ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΕΡΑΣΤΟΥ.

—

Μὴ, φιλάρεσκε, νεᾶνις, ἔμπροσθέν μου διαβαίνῃς
καὶ ψυχρὸν μοὶ ῥίπτῃς βλέμμα, βλέμμα κόρης (ὅλως ξένης
Μὴ πᾶν ἴχνος οὕτω θέλῃς γνωριμίας ν' ἀπαλείψῃς
καὶ τῶν παλαιῶν ἐρώτων τὰ σημεῖα νὰ καλύψῃς·
διὰ τοῦτο δὲν ῥιγῶ!
Ἔσβεσα τὴν γαῦρον φλόγα τῶν ἐρώτων μας ἐγώ.

—

Μή μοι σύρῃς τὴν ἐσθῆτα καὶ περᾷς, ἀλλόφρων (κόρη,
ὡς δυνάστις τῶν μειράκων-μὴ πολὺ ἀδιαφόρει.
Δὲν μὲ εἶδες νὰ σοὶ κλίνω, κόρη ταπεινῶς τὸ γόνυ.
Τῶν ἐρώτων μου δὲν εἶσαι ἀντικείμενον σὺ μόνη.
Κόρη γνώριζε λοιπόν:
πᾶν ὡραῖον εἶχα φίλον, τὸ ὡραῖον ἀγαπῶν.

—

Πρώτη ἤναψας τὴν φλόγα εἰς τοῦ στήθους τὴν (ἑστίαν.
ἤγειρας εἰς τὴν καρδίαν σὺ τὴν πρώτην τρικυμίαν,
ἀλλὰ σοῦ τὴν ἀστασίαν ἐννοήσας, δὲν ὑπέστην
καὶ μὲ εἶδες τῶν ἐρώτων τῶν ἀθώων πυροσβέστην.
Πρὶν ἐπέλθῃ τρυγητὸς
ἔθλασα τὸν στάχυν τοῦτον τῆς καρδίας μου ἐντός.

—

Μὴ μεγαλαυχῆς! δὲν μ' εἶδες γόνυ ἐμπαθῶς νὰ (κλίνω
καὶ ἱκεσιῶν πλημμύραν εἰς τὸ ὄμμα σου νὰ χύνω!
Ἂν θυμίαμα οἱ ἄλλοι σοὶ προσέφερον ἐρώτων
καὶ αὐτοὺς, ὡς τροπαιά σου, ἐτυμπάνιζες μὲ κρότον
Ὅμως μὴ τὸ λησμονῆς!
Ἔρωτα ποτὲ δὲν ἦλθον ἐπαιτῶν γονυκλινής!

. . . . . .

—

Σὲ προγράφω! Κατακτήσεις δὲν θὰ κάμῃς ἄλ- [λας πλέον.
Μάτην κάλλη ἀντιτείνεις εἰς τὰς φάλαγγας τῶν (νέων.
Εἶσαι ἔκπτωτος Ἀννίβας τῆς ἀγάπης! Διε- [σπάσθη
ὁ τῆς εὐπιστίας θώραξ καὶ τὸ στέμμα σου ἐ- (θλάσθη.
Προεγράφης ἐνωρὶς
καὶ τὴν προγραφήν σου ταύτην μὲ τὴν σιωπὴν (κυροῖς.

Α.

ΜΥΘΟΣ.

Φλὸξ καὶ καπνός.

—

Ἔλεγε μίαν ἡμέραν μὲ μεγάλην ἀπορίαν
Σ τὴν μητέρα του τὴν Φλόγα ὁ Καπνὸς μουν- (τζουρωμένος
«Διατὶ κ' ἐγὼ, μητέρα, δὲν μοῦ λέγεις τὴν αἰτίαν,
Διατὶ κ' ἐγὼ δὲν λάμπω, ἐν ᾧ εἶμαι γεννημένος
Ἀπὸ σὲ τὴν Φλόγα, ἥτις παντοῦ τόσην λάμψιν (χύνεις...
Καὶ τὸν σκοτεινὸν υἱόν σου διατί δὲν τὸν λαμ- [πρύνεις; »

—

Ἐμειδίασεν ἐκείνη κι' ἀπεκρίθη· —ὦ παιδί μου,
Ἡ ἐρώτησίς σου αὕτη δὲν μ' ἐκπλήττει παντελῶς..
Διατὶ δὲν σὲ λαμπρύνει ἡ λαμπρότης ἡ 'δική μου,
Τὴν αἰτίαν τούτου ὅλοι τὴν εἰξεύρουσι καλῶς...

—

Ἄκουσον λοιπὸν, Καπνέ μου, τὶ φρονοῦσι περὶ (τούτου....
—Καὶ εἰς τοῦτο πᾶς μεγάλος καλὸν εἶναι (νὰ πεισθῇ—
Ἕκαστος διὰ νὰ λάμπῃ εἶνε χρεί' ἀφ' ἑαυτοῦ του
Ν ἀποκτήσ' αὐτὴν τὴν λάμψιν... ὄχι νὰ τὴν δα- (νεισθῇ...
Διὰ τοῦτο καὶ τὰ τέκνα διὰ νὰ ἀναδειχθῶσι
Δὲν ἀρκεῖ ἀπὸ ἐνδόξους κ' εὐγενεῖς νὰ γεννηθῶσι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΕΡΩΣ—ΚΩΜΩΔΙΑ.

—

—Τώρα μάλαμα χτυπᾷ,
Τώρα μάλαμα τρυπᾷ,
Κ' ἡ χρυσὴ μόν' σαϊτίτσα
Μᾶς ἀνάφτει τὴν φωτιά—

ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.

—

Τῆς φαντασίας γέννημα· λέξις κενὴ ἐννοίας,
Σχοινοτενὴς, πολύφυλλε τοῦ κόσμου κωμῳδία·
Μυθῶδες πλάσμα ποιητῶν, δοχεῖον ἀγυρτείας,
Βαυκάλισμα τῶν καρδιῶν, φλυαριῶν σωρεία,

—

Ἔρως! Εἰπὲ ποῦ κατοικεῖς; ἂν ἀληθῶς ὑ- (πάρχεις;
Ἀπηύδησα τὰ ἴχνη σου ἀναζητῶν εἰς μάτην.
Παντοῦ προσέτρεξα, παντοῦ, ὅπου, μοὶ λέγουν ἄρχεις,
Καὶ πάντοτε προσέκοψα εἰς δόλον, εἰς ἀπάτην.

—

Ὁποία ἐν τῷ κόσμῳ μας παίζεται κωμῳδία . . .
Ἐν σ' ἀγαπῶ ὅλ' οἱ θνητοὶ φέρουσιν εἰς τὰ [χείλη·